

Κυριακή Η' Λουκά: Ποιος είναι ο πλησίον μου;

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 12 Νοεμβρίου, 2021

Παρότι τά κριτήρια του έρωτήματος δέν ήταν άδολα, ό νομοδιδάσκαλος πού πλησιάζει τόν Χριστό γιά νά τόν δοκιμάσει, προκαλεί τόν καθέναν από έμάς νά προσπαθήσει νά δώσει μαζί μέ τόν Κύριο τή δική του άπάντηση: «*Τίς έστί μου πλησίον;*» (Λουκ. 10,29). Ό Χριστός άπαντά μέ τήν **παραβολή του καλού Σαμαρείτη**. Δείχνει μέσα από αύτήν ότι γιά τήν Έκκλησία δέν ύπάρχει άνθρωπος πού νά μήν είναι πλησίον, αλλά και ότι ό καθένας μας καλείται νά άποδείξει ότι θεωρεί τόν άλλον πλησίον του άφοϋ του φερθεϊ μέ εύσπλαχνία.

Καλός Σαμαρείτης ό Χριστός

Στήν παραβολή καλός Σαμαρείτης είναι ό ίδιος **ό Χριστός, ό όποιος άγκαλιάζει τόν καθέναν μας, πού είναι τραυματισμένος από τούς λογισμούς, τίς πτώσεις του έγωκεντρισμού, τήν άμαρτία τής άυτοθεοποίησης**. Ό Χριστός «ποιεί τό έλεος» φροντίζοντας τά τραύματα μέ έλαιον και οϊνον, δίνοντας τό αίμα του **γιά νά γιατρέψει από τόν θάνατο τόν έγωιστή άνθρωπο**, αλλά και συγχωρώντας τίς άμαρτίες, γλυκαίνοντας τόν πόνο μας γι' αυτές, όπως τό λάδι άνακουφίζει τίς πληγές. Και **μάς μεταφέρει στό πανδοχείο τής Έκκλησίας**. Και έκει δίνει τά δύο δηνάρια, γιά νά σωεχιστεϊ ή άγάπη του οϊνου και του έλαιου **στά μυστήρια τής Έκκλησίας, ή στόν λόγο του Θεού**, τήν Παλαιά και τήν Καινή Διαθήκη ώστε **ό τραυματισμένος άνθρωπος νά γίνει καλά**. Και παραγγέλλει στόν πανδοχέα, δηλαδή **στόν καθέναν πού ζει τή ζωή τής πίστης**, νά είναι έτοιμος νά προσδαπανήσει, δηλαδή νά προσθέσει κι αύτός ό,τι χρειαστεϊ γιά τόν πληγωμένο άνθρωπο. Και θά ύπενθυμίσει ότι, όντας ό ίατρός τών ψυχών και τών σωμάτων, δέν θά λησμονήσει **όσους τόν μιμηθοϋν**, αλλά θά **άποδώσει, όταν έπανέλθει κατά τή Δευτέρα Παρουσία, στόν καθέναν κατά τά έργα του**.

Ό τραυματισμένος άνθρωπος

Πλησίον είναι ό άνθρωπος πού ταξιδεύει από τά Ίεροσόλυμα τής παρουσίας του Θεού στην Ίεριχώ του κοσμικού πνεύματος. **Πλησίον είναι ό τραυματισμένος άνθρωπος**, ό όποιος κείτεται άναίσθητος από τόν πόνο και τήν κακία. Είναι αύτός πού δέχεται τή φροντίδα του Χριστού, άνήμπορος νά μιλήσει. Και άμίλητος παραμένει καθόλη τή διάρκεια τής παραβολής, ένω δέν γνωρίζουμε άν τελικά θεραπεύθηκε και όλοκλήρωσε τό ταξίδι του ή επέστρεψε στην Ίερουσαλήμ. **Ό Χριστός δέν ζητά από έμάς νά ύποχρεώσουμε τόν άλλο νά γίνει καλά, νά**

τόν σώσουμε ἂν δέν θέλει. Οὔτε θά μᾶς ζητήσει λόγο ἂν ὁ πλησίον μας σώθηκε ἢ ἂν, παρά τίς δικές μας προσπάθειες, ἐκεῖνος δέν ἀνένηψε ἢ, ἂν ἀνένηψε, ξαναπῆγε στόν δρόμο, ὅπου τόν περιμένουν ληστές. Δέν εἶναι ἡ ἀποτελεσματικότητα τῆς θεραπείας πού μετᾶ γιά τόν Χριστό. Εἶναι ἡ διάθεση νά παλέψουμε. Δέν εἶναι τό «εὐχαριστῶ» καί ἡ ἀποδοχή τῶν πράξεών μας πού περιμένει ὁ Χριστός. Ἄλλωστε ὁ τραυματισμένος ἄνθρωπος δέν μπορούσε νά εὐχαριστήσει τόν λυτρωτή του. Αυτό ὅμως δέν ἔκανε Ἐκεῖνον νά ἀδιαφορήσει.

Οἱ ἰδεολογίες

Τό ἐρώτημα «ποιός εἶναι ὁ πλησίον μου;» ἔρχεται ἔντονο καί στή δική μας πραγματικότητα. Ἰδίως στίς μέρες μας δέν εἶναι αὐτονόητα χριστιανική ἡ ἀπάντησή μας. **Μᾶλλον μοιάζουμε περισσότερο μέ τόν ἱερέα καί τόν λευίτη ἢ, ἀκόμη χειρότερα, μέ τούς ληστές τῆς παραβολῆς.** Οἱ τελευταῖοι θεώρησαν ὅτι μέ τή σωματική τους δύναμη ἢ μέ τή δύναμη τῶν ὄπλων τους μπορούσαν νά ἐξουσιάσουν τόν πλησίον τους. Ἔτσι, τόν κλέβουν καί τόν τραυματίζουν καί τόν ἀφήνουν ἡμιθανῆ. Μοιάζουν σ' αὐτούς ὅλες ἐκεῖνες οἱ ἰδεολογικές, οἰκονομικές, πολιτικές, κοινωνικές καί ἄλλες **ἀντιλήψεις**, οἱ ὁποῖες κλέβουν τά στηρίγματα τοῦ ἀνθρώπου, τά ἀγαθά του, τίς ἀξίες του, τίς ἐλπίδες του, ἀφήνοντάς τον νά πορεύεται ἀνυπεράσπιστος στή ζωή του.

Οἱ ἱερεῖς καί οἱ λευῖτες, ἐκπρόσωποι τῆς θρησκείας ἡ ὁποία στηρίζεται στήν ψευδαίσθηση τῆς τήρησης τῆς καλῆς καί τυπικῆς συμπεριφορᾶς, χωρίς ὅμως νά ἀγαπᾶ τόν πλησίον, δέν θά κάνουν τό βῆμα νά νοιαστοῦν, νά θυσιαστοῦν, νά νικήσουν τόν φόβο γιά τίς ιδέες καί τή δύναμη τοῦ κόσμου, μέ ἀποτέλεσμα νά συμβιβάζονται μέ τό κοσμικό πνεῦμα γιά νά εἶναι εὐχάριστοι σ' αὐτό. Ἔτσι κλείνονται στόν ἑαυτό τους, στήν ξύλινη γλῶσσα τήν ὁποία μιλοῦν καί δέν μποροῦν νά δοῦν τίς βαθύτερες ἀνάγκες τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου. Ἡ περιορίζουν τή φροντίδα τους, μόνο σ' αὐτούς πού τούς πλησιάζουν, στούς «δικούς τους», χωρίς νά εἶναι ἔτοιμοι νά ἀνοιχτοῦν σέ ὅλους, γιά **νά τούς μεταφέρουν στό πανδοχεῖο τῆς Ἐκκλησίας καί νά δώσουν στούς τραυματισμένους τή δυνατότητα νά ἀναλάβουν τήν εὐθύνη γιά μιά νέα πορεία στή ζωή τους.**

Ἡ εὐθύνη μας

Ὁ Χριστός ἀποτυπώνει τόν ἑαυτό του στό πρόσωπο τοῦ Σαμαρείτη, τοῦ ξένου γιά τή νοοτροπία τῶν Ἰουδαίων. Ξένη μοιάζει καί ἡ ὁδός τῆς πίστεως πού γίνεται θυσία γιά τά δεδομένα τοῦ καιροῦ μας. Ὅμως **ὡς πιστοί ἄς ἀκολουθοῦμε τήν ὁδό τοῦ Χριστοῦ, συγχωρώντας τόν πλησίον πού μᾶς ἔβλαψε.** Προσφέροντας ὅ,τι μπορούμε, ὑλικά καί πνευματικά, στόν γείτονά μας, στόν συνάδελφό μας, στόν οἰκεῖο μας, σέ ὅποιον ὁ Θεός ἐπιτρέπει νά συναντήσουμε, ἀκόμη καί στόν ἐχθρό μας.

Δείχνοντας τήν όδό πού οδηγεί στό πανδοχεῖο τῆς Ἐκκλησίας καί μεταφέροντας μέ τήν προσευχή καί τήν παρότρυνση, ἀλλά καί τόν λόγο μας καί τό παράδειγμά μας, τόν πλησίον ἐκεῖ, γιά νά ἰαθεῖ μέ τή χάρη τῶν μυστηρίων καί τή βοήθεια τοῦ Εὐαγγελίου ἀπό τά τραύματά του. Ἀκόμη κι ἂν ἐκεῖνος δέν ἀναγνωρίσει ποτέ τήν εὐλογία πού θά πάρει, συνεχίζοντας τόν δρόμο του στήν Ἱερικῶ τοῦ κόσμου τούτου, δηλαδή στή διαφθορά τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ καί τῆς ἀμαρτίας, **ἐμεῖς θά γινόμαστε μιμητές τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη Χριστοῦ!**

π. Θ.Μ.

(Πηγή: “Φωνή Κυρίου” 15/11/2020, Αποστολική Διακονία της Εκκλησίας της Ελλάδος)